

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παράσχον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησι δρ. 8.— Ἔτησι φρ. 10.— Ἔξαμηνος 4,50 Ἔξαμηνος 5,50 Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3.—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἐρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΙΣ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρωτοκόπων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15</p> <p>Φύλλα προσηγομένον ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου πρωτόντα ἑκάστου λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδός Ἐβριζίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειον</p>
--	---	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος. Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1912 Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 25

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ' (Συνέχεια)

Ὅρθιοι οἱ ναῦται ἐξηρεθῶν τὸν ὄριζοντα, χωρὶς νὰ διακρίνουν ἄλλο τι, εἰμὴ τὰς ἄλλας λέμβους τὰς πλήρεις ναυαγῶν.

Ἄλλως τε ἡ ὀμίχλη, μολογόντι ὀλιγώτερον τώρα πυκνή, δὲν επέτρεπε νὰ βλέπῃ κανεὶς πολὺ μακρὰν.

Οἱ ναῦται ἐξανακάθησαν καὶ ἐκίασαν πάλιν τὰ κουτιά.

Πένθιμος σιγὴ ἔδρασε ἀνάμεσα εἰς ὄλους ἐκαίνους τοὺς θυσιαεῖς, συντετριμένους ἀπὸ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν.

Ὁ Πέτρος, ἐξητλημένος ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀγωνίας καὶ βλέπων ὅτι κανεὶς ἀμεσὸς κίνδυνος δὲν τοὺς ἤπειλαι, εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια ἐπὶ τοῦ ἔδωλιου του, λικνιζόμενος ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοιαρίου καὶ τὸν ρυθμικὸν ἤχον τῶν κωπῶν.

Ἄλλ' ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐξάνελσις του, ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος πρὸς ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἦτο τώρα ὁ μόνος προστάτης, τὸν ἔκαμε νάποτινάξῃ ἀμέσως τὴν νάρκη του.

Παρητήρησε τότε μετ' ἀνχουσίας, ὅτι ἡ φαλαινθηρὴς ἐπλεον ἐγκαταλειμμένη.

Οἱ ναῦται εἶχαν ἀρτίστ' τὰ κουτιά. καὶ εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα τοῦ Πέ-

τροῦ ἀπεκρίθησαν ὑψώνοντες τοὺς ὄμους.

Συγχρόνως ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε, μετ' ἀποθαρρυντικὸν κίνημα, τὴν θάλασσαν.

Ὅσον μακρὰν ἤμπορούσε νὰ φθάσῃ, τὸ βλέμμα μέσα εἰς τὴν ὀμίχλην, ὁ Ὁκεανὸς ἐξεστίνετο κατηρῆς καὶ ἔρημος.

λωσ, παρὰ εἰς ἐπερνούσε πλησίον τῶν κἀνὲν ἀμύσπλοισιν ἢ ἄλλο μεγάλον σκάφος.

Τὰ τρέφτρια τελειῶνουν!

Ἄλλὰ δὲν εἶχαν τύχην! Ὅλον ἐκείνο τὸ πρῶτ', εἰς μάτην ἐπεσκόπουν τὸν ὄριζοντα: δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἴστιον, οὔτε κα-

«Δὲν ἦσαν πλέον παρὰ καμμιὰ δωδεκαριά...» (Σελ. 214, στ. 6')

Τὶ ἀπέγειναν αἱ ἄλλαι λέμβοι; Ἄνετραπήσαν μὴπως ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος τοῦ φορτίου τῶν, ἢ μὴπως δὲν ἐφαίνοντο, κρυμμένοι ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς ὀμίχλης;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αὐτὸ ἦτο βέβαιον: Ἦσαν μόνοι. Πρὸς τί νὰ ἐξαντλοῦνται εἰς ματαιὰς προσπάθειας; Εἶπε ἔδῳ, εἶτε ἐκεῖ, ἢ θέσις τῶν ἦτο ἡ ἴδια: Ἦ σωτηρία δὲν ἤμπορούσε νὰ ἔλθῃ ἄλ-

πρὸς! Ἐν τούτοις, ἡ ἀνάγκη τῆς βοήθειας ἦτο ἀπειγούσα καὶ ἐγένετο ὄλον ἐν περισσοτέρων.

Τὸ μεσημέρι, ἓνας ναύτης ἀνοίξεν ἓνα κιβώτιον μετ' ἀλγίας, ἐμοίρασε τὸ περιεχόμενον του εἰς τοὺς ναυαγούς καὶ τοὺς εἶπε:

—Μετ' οἰκονομίαν ὅσω μπορεῖτε, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰ βάρκα παρὰ τρεῖς μόνον κάσας.

—Καὶ νερό; ἠρώτησε κάποιος.

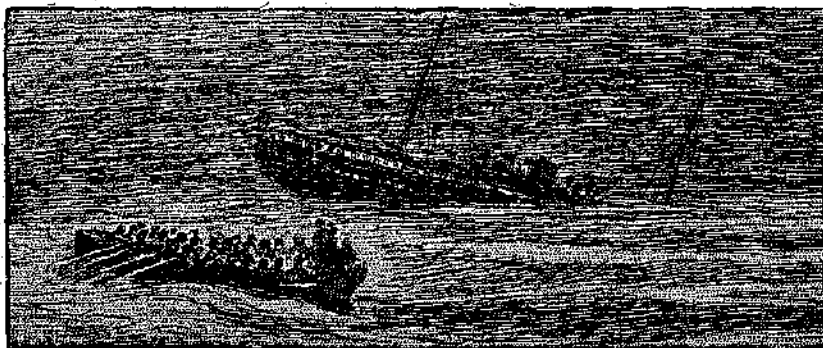
—Τίποτε!

Ἡ τρομερὰ αὐτὴ δὴλωσις τοὺς ἀπήλπισεν ὄλους. Νὰ μὴν ἔχουν νερόν! Ἡ φορικτὴ ἀγωνία, τὸ μαρτύριον, θὰ ἤρχε μετ' ὀλίγου...

Ἐότυχώς, —ὕπὸ μιαν ἐποψίν, —ὁ οὐρανὸς διατηρεῖτο νεφροσκεπής. Δὲν θὰ ὑπέφεραν τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν δίψαν, ὅταν δὲν θὰ τοὺς ἔφηνεν ὁ ἥλιος.

Ἐν τούτοις, ὅσα ἐβεβαιώθησαν εἰς δὲν ὑπῆρχεν οὔτε σταγὴν νεροῦ, οἱ περισσότεροι πᾶν ναυαγῶν ἤρχισαν νὰ διψῶν.

Ὅσον ἐπερνούσαν αἱ ὄραι, ἡ βέσσανος αἰς δίψης ἐγένετο ἀνυπόφορος. Μερικαὶ

«Δὲν ἔμενε τίποτε πλέον ἀπὸ τὴν ὀβέρησιν» (Σελ. 206, στ. γ')

γυναίκες, νευρικά, έλλαϊον με λυγμούς. 'Αλλ' ο όμιλος ο αποτελούμενος από την κυρία Ζολλιέ, την Έλένη και τον Πέτρον, ήτα ο ήσυχώτερος. Χωρίς να τον ιδή κανείς, ο νέος έμοιράσθη με τας δύο του φίλας ένα καρδίι καλά και οι τρείς έκρατούσαν εις το στόμα από ένα καρμάτι του πολυτίμου καρπού, το όποιον, παρά την πικράν του γεύσει, τούς απήλασσε και από την πείναν και από την δίψαν.

Και ήλθεν ή νύξ ή σκληρά να προσθήσει το φύχος της εις τά άλλα δεινά των ναυαγών. Πυκνή όμίχλη τούς περιέβαλλε. Τά μέλη των αιμορραζών κ' έπονοούσαν από την ακινησίαν, διότι δεν υπήρχε τόπος να κλυθώδιν.

'Επανιληρμένως ήκούθησαν άπαισι κρότοι σώμάτων πικρόντων εις την γαλήνιον θάλασσαν, κάποτε με μίαν κραυγήν ή κατόπιν συντόμου πάλης.

Υπετέθη ότι ναυαγεί, βαρυνθέντες να υποφέρουν χωρίς έλπίδα, έπροτίμησαν την αυτοκτονίαν.

'Αλλά το πρῶτ' ο Πέτρος παρετήρησεν, ότι έλειπαν γυναίκες και παιδιά. Οι όλίγοι 'Ιταλοί μετανάσται, οι όποιοι την προτεραίαν ήσαν συμμαζευμένοι επάνω εις τά κιβώτια της γαλέρας, έκάθηντο τώρα εις τάς θέσεις των και περιέφερον γύρω των βλέματα στυγνά.

Κανείς δεν έτόλμησε να κάμη παρατήρησιν, ο Πέτρος όμως άνεκοίνωσεν άγγλιστί τας ύποψίας του εις την κυρίαν Ζολλιέ. Και άπεφάσισε να εξαγρυπνή διαρκώς επί των προστατευμένων του, μετά των όπτιών, κατ' εύτυχή σύμπτωσιν, κατέχεν εις το κύτος της φαλινοθηρίδος, το μέρος το εύρισκόμενον πλησίον του πηδαλιού, το όποιον έκρατούσεν ένας ναύτης με φυσιογνωμίαν άγαθήν.

Οι πλέον επικίνδυνοι επίβαται άνήκον εις την όρδην εκείνην των μεταναστών, οι όποιοι είχαν επίβασιν μετά την επίβασιν των γυναικών και των άπαισίων της πρώτης. Ευτυχώς, όλοι σχεδόν εύρισκοντο εις την πρώαν της φαλινοθηρίδος, πράγμα το όποιον, προς στιγμήν, έκαμε τον νέον να ήσυχάσθ.

—'Ας κοιμηθώμε λιγάκι την ήμέραν, έπεί, διά να είμεθα άγρυπνοι την νύκτα.

'Ετοποθετήθησαν όσον καλλίτερα ήμπορούσαν και παρεδόθησαν εις τον ύπνον, ο όποιος, επί τινας ώρας, τούς έκαμε να λησμονήσουν τά δεινά των.

Οι ναύται δεν έκωπλήζοντο πλέον ειμή κατά διαλείμματα, γωθώς και άνευ

έλπίδος. 'Εν τούτοις ή άτμόσφαιρα έκαθάριζε. Φαίνεται ότι είχαν απομακρυνθή αρκετά από το όμίχλωδες, το δάβριον μέρος του ώκεανού, όπου έξακόσαιο άνθρωποι είχαν εύρη την θάνατον εντός ήμισσίας ώρας. Παρι το τέλος μάστιγα της ήμέρας άνεφάνη εις τον δυτικόν όρίζοντα και ο ήλιος, φέρων μίαν ώραιάν νύκτα, διαυγή, άντερόεσσαν και χλιεράν.

'Αλλά πόσον υπήρχε βραδεία και επίκονος διά τούς ναυαγούς ή ώραία αυτή νύξ! 'Η πείνα και ή δίψα τούς έδασάνιζαν και διαρκώς ήκούοντο οι γογγυσμοί και οι θρήνοι των.

Το πρῶτ' δύο κυρία εύρέθησαν νεκρά. 'Ησαν ακριβώς εκείναι, οι όποια, πρό όλίγων άκομη ήμερών, είχαν διοργανώσιν την συναυλίαν υπέρ των μεταναστών.

Και τώρα, —τι είρωνεία! — δύο τρείς

«'Από σαρανταοκτώ ώρών, δεν είχαν βάλη εις το στόμα των τίποτε...» (Σελ. 214, στ. γ')

από τούς εύρηγητημένους αυτούς, τας επέταξαν εις την θάλασσαν με άγριαν χαράν, διότι επί του πλοιαρίου θα ήσαν δύο στόματα όλιγώτερον και δύο θέσεις περισσώτερον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ!

'Από την σελήναν.

Όκτώ ήμέραι και έπτά νύκτες φρικώδεις, άνεκδιήγητοι, έπέρασεν βραδείως, χωρίς νερόν, υπό καυστικόν ήλιον.

Πόλλοι δυστυχείς, άπαλλασσόμενοι από τά δεινά των, έθάπτοντο εις την ήσυχον εκείνην θάλασσαν, μόλις κυμαίζουσαν υπό το φύσημα της αύρας.

Δέν ήσαν πλέον παρά καρμιά δωδεκαριά, — οι εύρωστότεροι, οι ισχυρότεροι άνδρες, και έκτός αυτών οι τρείς μας φίλοι, διατηρούμενοι με τά καρδία, τά όποια ο πλοίαρχος είχε βάλη εις την τσέπην του Πέτρον.

'Η κυρία Ζολλιέ και ή Έλένη ή-

σθάνοντα μεγάλην άδυναμίαν, αλλά δεν υπέφεραν και τόσον πολύ.

Τώρα πρῶτ' ή φαλινοθηρίς είχε γίνη πάλιν εύρύχωρος, ήμπορούσαν κάποτε κάποτε να εξαπλώνονται επί των δύο έδωλιών της πρώτης και να αναπαύωνται όλίγον.

Ο Πέτρος δεν τας άφινε καθόλου, δεν έκαιμάτο ποτέ συγχρόνως με αυτάς, διότι έφοβείτο τούς άγριανθρώπους που είχαν απομείνη εις το πλοιαρίον.

'Από τινων ήμερών, οι άπαισιτοι αυτοί άνθρωποι, συσπειρούμενοι εις την πρώαν, όσάκις ο θάνατος τούς παρέδιδε κανέν πτώμα, έκκριναν άν κρυπτή εύωγίας καννιθάλων, μετά τας όποιας κατέπιπτον άδρανείς, άσθενείς, άποκτηνωμένοι εις το κύτος της φαλινοθηρίδος, όπου έκωιμώοντο βραδεία.

'Από τούς δέκα ναύταις, τούς όποιους είχαν επιβιάσει, ο κ. Δελάρζ, έμενον μόνον τρείς.

'Επί πολύ είχαν άντιστασθή εις τας προτροπας των άλλων, προτιμώντας ναποθάνουν της πείνης παρά να συμμερισθούν τά φρικώδη των γεύματα.

Από τούς δέκα εκείνους ναύταις, οι έπτά είχαν υπάγη «να θρέψουν τά φάρια» όπως τού έλεγαν οι ίδιοι, πριν να σημάνη και δι' αυτούς ή τελευταία ώρα.

Τέσσαρες εξ αυτών είχαν αποθάνη εις ένα από τούς παραξυσμούς της άνωθόμου έκείνης νόσου, την όποιαν προξενεί ή πείνα και εις τούς ίσχυροτέρους.

'Αλλ' ο γρηαιότερος, καθ' ήν στιγμήν ήτοιμάζετο να φέρι εις το στόμα την άπαισιν τροφήν, την απέριψε με φρικτήν, διακέλισε την κουκαστήν και έρριψε εις την θάλασσαν, βέβαιος ότι θα κατεβραχθίκετο άμέσως.

Πραγματικώς, από την πρώτην νύκτα, ή φαλινοθηρίς συνωδύετο από πέντε εξ καρχαρίας, οι όποιοι έκωλυμβούσαν περίξ του πλοιαρίου, περιμένοντες την λείαν των.

Οι τρείς τελευταίοι ναύται δεν είχαν τον ίδιον ήρωισμόν. 'Ησχύοντο, αλλά δύο φορές είχαν ύποπεί, εις τον καννιβαλισμόν, εις την ανθρωποφραγίαν, παρακουρόμενοι υπό της άγρίας όρδης των τελευταίων μεταναστών.

'Η πρώτα της όρδης ήμέρας υπήρχε ούτερά. 'Από σαρανταοκτώ ώρών εις δώδεκα άνδρες δεν είχαν βάλη εις το στόμα των τίποτε και τά ζωώδη των βλέματα πρόσηλθοντο επί του όμιλου, τον όποιον άπετέλουσεν ο ώραιος έσθρος και οι δύο του προστατευόμεναι.

—'Επείτι συνεχίσει!

—'Επείτι συνεχίσει!

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΜΑΡΓΟΥ

(Συνέχεια και τέλος της σελ. 209)

Τον Αύγουστον λοιπόν εκείνου του χρόνου προσεκληθήμεν, μαζί με όλα τά μέλη της μπάντας, εις το έπίσημον γεύμα, το όποιον παρεθέτην ή Δημοτική 'Αρχή προς τιμήν της Φιλαρμονικής μας κ' επ' ευκαιρία της πενταετηρίδος της.

Φαντάζεσθε πλέον την χαράν μας και την συγκίνησιν μας! Δεν θα έτρώγαμεν άπλως, αλλά θα έπαίζαμεν και το αγαπημένον μας μάρος, μαζί με άλλα κομμάτια, ένώπιον του κ. Δημάργου, ο όποιος έπιθυμούσε να μάς άκούσθ.

Ο κ. Φασόλης, με μεγάλην σοβαρότητα, μάς έκαμε διαφόρους συστάσεις περί της «στάσεως» την όποιαν έπρεπε να τηρήσωμεν κατά την αξιοσημειωμένην εκείνην ήμέραν, κτλ. Και τας παραμονάς μάς υπεχρέωσε να εργασθώμεν συντόμως διά να ετοιμάσωμεν την συναυλίαν μας.

'Ενα πράγμα έν τούτοις μάς άνησυχούσε κάπως, τον 'Αλέκην και έμέ: Πώς θα έφέρετο ο καιμαργος φίλος μας, όταν θα έβλεπε να περιλαύνον έμπρός του τόσα ώραία φαγητά; Θα έπωφελείτο βέβαια της εύκαιρίας διά να «σχιαθή ετό φαί» και θα μάς εντόπιαζε...

Πώς έπρεπε να κάμωμεν διά να τον καταστήσωμεν προσεκτικόν, χωρίς όμως να τον προσβάλωμεν; Ευτυχώς, την παραμονή της μεγάλης ήμέρας, ο ίδιος διέλυσε τούς φόβους μας.

—Να σάς πῶ, — μάς έπείε κάπως στενοχωρημένος —ξέυρετε, ότι αύριο θα έχωμεν ένα έκτακτον γεύμα... Ξέυρετε έπίσης ότι έχω το ελάττωμα να παρατρώγω. Φοβούμαι μήπως παρασυρθώ από το ελάττωμά μου και κάμω πολύ άσχημη φιγούρα. 'Επειτα, παραφαγωμένος, δεν θα μπορούσα να φουξήσω καλά τό τρομπόνι μου και τό σόλο μου θα πήγαινε χαμένο. Γι' αυτό ήθελα ένας από σας να με είδοποιήσθ, όταν πρέπει, διά να σταματήσω. Με κανένα νεύμα, με κανένα σύνθημα. Γιατί μονάχος μου θα ήταν αδύνατον. 'Όταν τρώγω, είνε περιεργον πράγμα ή μιά μουικιά διαδέχεται την άλλην με ταχύτητα καταπληκτική και μπορώ να καταπιώ τον περιδρομο χωρίς να τό καταλάβω.

Τον κωμύμενον τον Ευγένιον! 'Η ειλικρινεία του μάς συνεκίνησε και του υπεσχέθημεν να τον είδοποιήσωμεν έγκαιρως σαν καλοί φίλοι.

—Είνε εύκολώτατον, είπεν ο 'Αλέ-

κος. Θα μάς τοποθετήσουν βέβαια τον ένα άντικρυ στον άλλον, όπως στο τραπέζι του σχολείου. Λοιπόν, άμα σου πάτησα έλαφρά το πόδι, θα πάυσης πια να τρώγης, και θα φαγητά κι άν περάσσουν έπειτα απ' έμπρός σου, δεν θα έγίγισες κανένα. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι! τό χέρι σου!

Την άλλην ήμέραν, όταν έσθασα εις την πλατείαν όπου έπρόκειτο να συγκεντρωθώμεν, ο 'Αλέκος ήτο ήδη εκεί με τά κατακαινούργια φορέματά του και μ' έπεριμένεν. 'Εγώ έφορούσα μίαν ώραϊαν κόκκινην γραβάταν κ' έκύτταξα μ' εύχαρίστησιν τά κυμαίζοντα άκρα της, όταν παρουσιάσθη έξαφνα ο φίλος μας Ευγένιος μ' ένα άσπρο πανταλόνι της ώρας και με ύψος θριαμβευτικόν.

'Όλίγον κατ' όλίγον ήλθαν και οι άλλοι, και όταν έκτύπησε μεσημέρι, ο κ. Φασόλης έδωσε τό σύνθημα της ένκινήσεως.

Τζέμ! Τζέμ!.. Μπούμ! Μπούμ!..

«'Ενα μεγάλο σκυλι, έκλυσθέν...» (Σελ. 215, στ. γ')

Υπό τούς ήχους του άγκητου μάς «'Απομάχου» διασχίσαμεν τούς κεντρικούς δρόμους της πόλεως — φαντάζεσθε πια με τί καρμιά! Και κατελήξαμεν εις την μεγάλην σκιεράν αύλήν του σχολείου μας, όπου ήτο στρωμένον τό τραπέζι, κάτω από μίαν μεγάλην τένταν μυρτοστόλιστον και σημαϊοτόλιστον...

'Εκεί ο κ. Φαβρίλης έκαμε μίαν σύντομον προσφώνησιν και άμέσως έκαθήσαμεν εις τό τραπέζι.

Τό μεν ήτο θαυμάσιον και οι μάγειροι είχαν αναπτύξη όλην των την τέχνην. Να είπω την αλήθειαν, ο 'Αλέκος και εγώ δεν ήμεθα έντελώς ήσυχοι περι του φίλου μας και κρυφά τον κατεσκοπούσαμεν... 'Αλλά πρέπει να ήμολογήσω ότι ως το τρίτον πιάτον έφέρθη λαμπρά. 'Επαρνεν απ' όλίγον, έπιφυλασσόμενος βέβαια διά τά κατόπιν φαγητά, διότι τον έβλέπαμεν να διαβάξι, συζών τον κατάλογον, εις τον όποιον ήσαν γραμμένα τόσα έξοχα πράγματα! 'Όταν όμως παρουσιάσθη τό τέταρτον πιάτον, μ' ένα γάλλον ψητόν, ροδοκόκκινον, του όποιου και μόνον ή θεία ήτο όρειτικωτική, — ω, έκπλήξισ! — είδαμεν έξαφνα τον Ευγένιον να μάς ρίπτει απ' άντικρυ βλέμμα αγωνιαίδες, να ταράσσεται επί του κηθισματός του, ναλλάζει χίλια χρώματα και

επιτέλους να λέγη τραυλίζων προς τον υπηρέτην, ο όποιος του έπρότεινε τό πιάτον:

—Εύχα... ριστό... δεν... θα... πάρω...! 'Ετσι έπέρασεν όλα τά άλλα πιάτα έμπρός του, χωρίς να έγίγισ κανέν!

'Ημεθα κατάπληκτοι. Συλλογισθέντες όμως ότι πιθανόν να ήτο άδιάθετος ή να συκεκίνηθη έμπρός εις τόσον κοσμον, τον έλθσμονήσαμεν μετ' όλίγον διά να παραδοθώμεν εις την απόλαυσιν μας. Διότι ήμεϊς έτρώγαμεν απ' όλα. Μόνον από καιρού εις καιρόν ο 'Αλέκος καθήμενος δίπλα μου, έσκυπτε και μου έλεγε:

—Μά τι έχει αυτός; είνε άπιστευτον!

Πού να φαντασθώμεν την αίτιαν αυτής της ιηστειας! Διότι δεν είχαμεν ιδή ένα μεγάλο σκύλον, ο όποιος, έκλυσθείς από την εωδιαν του μαγειρείου, είχε χωθή κρυφά κάτω από τό τραπέζι μας με την έλπίδα να γλειψή κανένα κβκαλο. Αύτός λοιπόν, κατά λάθος, από άπροσεξίαν, έπάτησε με τό μεγάλο του πόδι,

το πόδι του δυστυχώς μας φίλου και του έκαμε τό συμφωνημένον σύνθημα πολύ πρό της ώρας του! 'Ο Ευγένιος, νομίσσας ότι είχε παραφάγη χωρίς να τό έννοήσθ, — και είπαμεν ότι εις αυτό τό κεφάλαιον δεν είχαν έμπιστοσύνην εις τον εαυτόν του, — έσταμάτη-

σεν έξαφνα με τό ηρώσινι μετώρον και — φαντάζεσθε πλέον! — με πόσην του λύπην! Μόνον όταν έτελειωσε τό γεύμα και συνητήθημεν πάλιν έξω, ήμπορέσαμεν να μάθωμεν την έξήγησιν του μυστηρίου.

—Δέν πιστεύω να έχετε παράπονο, μάς είπε περίλυπος ο φίλος μας' είδατε, σάς άκουσα σήν στιγμήν μόλις ο 'Αλέκος μου έπάτησε τό πόδι, έσταμάτησα.

—Τι; έφώναξα εγώ! μά έμεϊς δεν σ' επατήσαμε καθόλου! Τι μάς φάλλεις εκεί; 'Απεναντίας όπορήσαμε πού σε είδαμε να μην τρώς και υπεθέσαμεν ότι είσαι άδιάθετος.

—Εγώ; I άρρωστος εγώ; καλέ τι λέτε; είχα όρεξι να φάγω μόνος μου όσα έφάγατε όλοι σας.

Και ο Ευγένιος ήτοιμάζετο να θυμάσθ μαζί μας, υποκτευόμενος ότι του έπαίξαμε κανένα παιγιόδι, όταν έξαφνα έκτύπησε τό μετώπον του και με φωνήν κνιγομένην από λύσσαν άνέκραξε:

—Μπῶ! τό καληόσκυλο!

'Ενθυμήθη ότι είχε, ιδή τό μεγάλο σκυλι εις την αύλήν και έννοήσα'..

—'Ας είνε, είπεν ύστερα κάπως παρηγορημένος έχασα τόσα ώραία πράγματα, αλλά έμεινα νηστικός και ήμπορέσα να παίξω τό σόλο μου θυμασία.

ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΟΡΜΟΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΒΕΡΒΑΝΤΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ἄλλ' ὅταν ἔμαθον ὅτι ἀπὸ τὸ ταξίδι του δὲν ἔφερον οὔτε χρῆμα, οὔτε δῶρα, οὔτε ἕνα κεινὸν φουστάνι δι' αὐτήν, οὔτε παπούτσια διὰ τὰ παιδιά, οὔτε τίποτε, ἐκτός τῆς νέας κειροβόλης τοῦ Παρθαλοῦ, ἔπαυσε πλέον νὰ τὸν βλέπῃ μὲ συμπάθειαν. Ἀπεναντίας ἤρχισεν νὰ τὸν γρινιάζῃ. Ὅταν δὲ ὁ Σάντσος τὴν ἐβεβαίωσεν, ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζαν ἀντὶς ὀλίγον ἕνα ὀλόκληρον νησί «μέσα εἰς τὴν θάλασσαν», διὰ νὰ τὸ ὀρίξῃ, ἕνα νησί τοῦ θάξιζε βέβαια περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ φουστάνια καὶ τὰ παπούτσια τοῦ κόμου, ἢ φρόνιμη Μαρία δὲν τὸ ἐπίστευσε καθόλου, ἀπεκάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς παλατρῆς καὶ τέλος πάντων τοῦ ἔκαμε μίαν μεγάλην σκηρῆν. Ἐκτοτε ἐγρινιάζαν καθήμεραν περισσότερον. Καὶ ὁ Σάντσος Πάγθος, τοῦ ὁποίου ἐξηγητὴν ἢ ὑπομονή, ἐπῆγε νὰ εὐρῆ τὸν Δὸν Κιχώτην καὶ νὰ τοῦ κάμῃ τὰ παραπόνια του.

— Πότε λοιπὸν θὰ πάρω αὐτὸ τὸ νησί νὰ ἰουχάσω, τοῦ ἔλεγε, νὰ πάψῃ

ἡμῶν Πανεπιστημίου τῆς Σαλαμάνκας. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ οἰκονόμος καὶ ἡ ἀνεψιὰ ἐπρόσεξαν καλὰ διὰ τοῦτο, ἀπὸ πολλὰ μικρὰ περιστατικά, ἐνόησαν ὅτι κάτι ἐμαγειρεύετο. Αἱ ὑποψίαι των μετεβλήθησαν εἰς βεβαιότητα, ὅταν, μίαν ἡμέραν, ὁ φοιτητὴς Καρράσκος ἔφερον εἰς τὸ σπίτι ἐν παλαιῶν χρόνων κατασκουριασμένον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρῆ εἰς κάποιον παλαιπωλεῖον. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ τοῦ προμηθεύσῃ, ἐν—δου τὸ δυνατὸν ἄριστον, — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνητῶν του. Ἡ οἰκονόμος καὶ ἡ ἀνεψιὰ ἐτράβηξαν νὰ μαλλιά των κ' ἐξεφώνωσαν, ὑβρίζουσαι ἀνγλεῶς τὸν Καρράσκον. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐχρησίμευσεν εἰς τίποτε, διότι τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ὁ Δὸν Κιχώτης τὰς ἐξεγέλασε καὶ κατώρθωσε νὰ δραπέτευσῃ κ' ἐκ τρίτου πρὸς νέας περιπετείας, μὲ τοὺς συνήθεις του συντρόφους, ἤτοι τὸν Σάντσον, τὸν Ἀγαμνόωνταν καὶ τὸν Παρθαλόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁ Δὸν Κιχώτης, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νέας του αὐτῆς ἐκστρατείας, ἐπέστρεψεν νὰ λάβῃ τὴν εἰδικὴν εὐλογίαν τῆς δεσποινῆς τῶν λογισμῶν του, τῆς ὁραίας Γλυκερίας τῆς Τοβοσαίδος. Αἰτιμυθῆσαν λοιπὸν πρὸς τὸ Τοβόσον.

Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν ἀνχώρησίν των ἀπὸ τὸ χωρίον των, ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμεναν ἡ ἀκούχρητος Γλυκερία. Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲν ἠθέλησε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν πολίχνην τὴν ἡμέραν διὰ τοῦτο ἐστάθησαν ὡς νὰ νυκτώσῃ, εἰς τὰ περίχωρα, εἰς ἕν μικρὸν δάσος δρυῶν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προχωρήσῃ πολὺ, ὅταν ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἱπποκόμος του, ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του ὁ ἕνας καὶ εἰς τὸν γαϊδάρον του ὁ ἄλλος, ἔκαμαν τὴν εἰσοδὸν των εἰς τὸ Τοβόσον. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἤλυθοι. Κανείς ἐκ τῶν κατοίκων δὲν εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἢ τουλάχιστον δὲν εἶχεν κινηθῆ. Ἡ βροχία σιγῆ ἐταράσσετο κάπου—κάπου ἀπὸ τὸ γαύγισμα τῶν ἀκύλων, τὸ γρύλισμα τῶν χοίρων, τὸ νιαούρισμα τῶν γάτων καὶ τὸ ὀγκάνισμα τῶν γαϊδάρων.

— Σάντσος, εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης, ὀδηγήσέ με εἰς τὸ παλάτι τῆς Γλυκερίας. Ἴσως θὰ τὴν εὐρωμῶν ἐξυπνον.

— Ἄν δὲν κοιμᾶται, βέβαια, ἀπεκρίθη

ὁ Σάντσος. Ἀλλὰ τί παλάτι μοῦ λές; Ἐμένα μοῦ φάνεται, ὅτι ἡ κυρὰ—Γλυκερία κατοικεῖ ε' ἕνα ἴτιωχὸ σπίτι, μέσα ε' ἕνα στενὸ τυφλοσάκα. Ἡ Ἐκλαμπρότης σου τὸ θέλει παλάτι πολὺ καλὰ μὰ τέτοια ὥρα εἶνε ἀνοικτὲς οἱ ἐξώπορτες τῶν παλατιῶν;

— Στραβόζυλο! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Κιχώτης, καὶ πότε εἶδες εἰς βασιλικὰ παλάτια μέσα σὲ στενὰ τυφλοσάκα;

— Ἀφέντη, ὑπέλαθεν ὁ Σάντσος, κάθε τόπος καὶ ζακόνι, κάθε μαχαλᾶς καὶ τάξι. Γι' αὐτὸ δὲν ξέρω μήπως ἢ συνήθεια εἶδὼ εἶνε νὰ κτίζουσι παλάτια σὲ τυφλοσάκα. Ἀφοῦ ὅμως τοῦ λόγου σου εἶδες χίλις φορὰς τὸ παλάτι τῆς κυρὰ—Γλυκερίας, γιατί θέλεις νὰ σοῦ τὸ εἰρῶ ἐγώ, νύκτα ὥρα, ποῦ δὲν τὸ εἶδα παρὰ μίαν μόνον φορὰ;

— Ὅμὰ μὲ κάμης νὰ σκάσω, Σάντσος! εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἀνηλιτισμένου. Δὲν σοῦ εἶπα τόσας φορὰς ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδα τὴν ἀπαράμιλλον Γλυκερίαν μου καὶ ἐπιποτὲ δὲν ἐπέρασα τὸ κατώφλι τοῦ παλατιοῦ της, καὶ ἐπι μόνον ἀπὸ τὴν φῆμην τῶν θελητήτων της καὶ τοῦ πνευμάτος της, ἀπὸ τὰς διηγήσεις ποῦ μοῦ ἔκαμαν περὶ αὐτῆς, ἔγεινα σκλάβος της;

Ἦκουσαν τότε κρότον βημάτων. Ἡ νύξ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρας της καὶ ἡ αὐγὴ δὲν θὰ ἐβράδυε νάνασαιλη.

Ἐνας γεωργὸς ἐπῆγγαιεν ἤδη εἰς τὸν ἀγρὸν του μὲ τὰ δύο μουλάρια του. Ὅταν ἐπληρώσαν ἀρκετὰ, ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν ἐφώναξε.

— Καλημέρα, καλέ μου φίλε, τῷ εἶ-

κ' ἡ γυναῖκά μου τῆ γρίνια; Ἄν στήν ἡλικία ποῦ ἔχω, δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κυβερνήσω ἕνα νησί, δὲν θὰ εἶμαι ποτέ, οὔτε ἂν ζῆσω σάν τὸ Μαδουάλα. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ποῦ ἐνῶ ἔχομε ὅλη τὴν ἱκανότητα ποῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κυβερνηθῇ τὸ νησί, ἴσα—ἴσα τὸ νησί μᾶς λείπει! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἀγαμνόωντος, ὁ ὁποῖος ἐχρομετίξεν εἰς τὸν σταβλόν. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἄριστον σῶμα. Ἀμέσως λοιπὸν, αὐτὸς καὶ ὁ Σάντσος, ἤρχισαν νὰ προετοιμάζονται κρυφὰ διὰ νέαν ἐκστρατείαν. Δυστυχῶς ὁ Δὸν Κιχώτης ἐνεθαρρύνετο αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὰ τρελλὰ σκεδία του καὶ ἀπὸ ἕνα ἀστειῶν, οἶδον ἐνὸς τῶν γαϊδάρων του. Ἦτο ὡς εἰκοσιτέσσαρων ἔτων νέος, ὀνομαζόμενος Σαμψὼν Καρράσκος, κοντὸς καὶ χλωμός, ἀλλὰ πολὺ φαιδρὸς καὶ πολὺ ἐξυπνος. Ἀγαποῦσε προπάντων νὰ κάμῃ νέστιμες φάρσας εἰς βάρος τοῦ πλησίον του, εἰς τοῦτο δὲ τὸν ἐβοηθοῦσε καὶ ἡ ἀνάπτυξις του, διότι ἦτο φοιτητὴς τοῦ περι-

πεν εὐγενῶς. Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ δείξῃς ἀπὸ ποῖον δρόμον θὰ ὑπάγω εἰς τὸ παλάτι τῆς ἐξακουστῆς προγκιπίστῆς Δόνας Γλυκερίας τῆς Τοβοσαίδος;

(Ἐπταί συνέχεια)

KIMON ALKIDHS

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ ΚΑΙ ΓΟΥΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τοὺς πλέον προληπτικὸς ἀνθρώπους εἶνε, φαίνεται, οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς καὶ οἱ ἴθοποιοι. Δὲν ἔχουν καὶ τόσον ἀδικεῖν, ὅταν ἡ ἐπιτυχία των ἢ ἀποτυχία των ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ συμπτώσεως. Εἰς μίαν

ἢ δύο ὥρας πρέπει νὰ κριθῇ ἡ τύχη ἑνὸς ἔργου, μᾶς παραστάσεως, μᾶς ἐπιχειρήσεως. Φιθερὸν πρᾶγμα αὐτὴ ἡ λεγομένη πρώτη! Ἐνα λάθος, μία παρεξήγησις, ἕνα χάσμα εἰμπορεῖ νὰ γεννηθῇ δυσφορίαν. Ἀρκεῖ τότε ἕνας νὰ πετάξῃ τὸ μαξιλάρι του. Ἀλλὰ ἕκαπὸν θὰ τὸ ἀκολουθήσουν εἰς τὸν ἀέρα. Πάσι! τὸ ἔργον ἐμαξιλάρωθη! Μέγα δυστύχημα διὰ τὸν συγγραφεῖα, τὸν ἴθοποιον, τὸ θεατρικόν. Πολλάκις καταστροφή. Ἄλλοτε πάλιν ἀρκεῖ ἕν εὐτυχὲς ἀπρόοπτον, ἕνα τίποτε, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ πρῶτον γέλιο, τὸ πρῶτον χειροκρότημα, καὶ ἡ παράστασις νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς τὸ τὸ τέλος θριαμβευτικῆ. Διὰ τοῦτο οἱ ἴθοποιοὶ εἰσὶν πολλοὶ εἰς τὸ νὰ πιστεύουν τοὺς εὐωνόους, καλοὺς ἢ κακοὺς, τὴν γρουσουζιά ἢ τὸ γούρι. Ἐλαθα ἀφορμὴν νὰ τὸ παρατηρήσω ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ποῦ ἐτοιμάζαμεν εἰς τὴν «Νέαν Σκηρῆν» μίαν νέαν κωμῶδιαν μου. Ὅσον ἐνδιαφέρον εἶχε νὰ ἐπιτύχῃ ἐγώ, — φυσικά! — ἄλλο τόσον εἶχεν καὶ ἡ δ. Κοτοπούλη, ἡ θιασάρχης καὶ πρωταγωνίστρια. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της τὴν

ἐκάμην φοβερὰ προληπτικῆν. Ὅσακις π. γ. προσέλεγον ἐμπρὸς της, ὅτι τὸ ἔργον θὰ ἐπετύγχανε, δὲν ἤρνευτο νὰ πῆ «μακάρι, θε μου!» ἀλλ' ἐκρεπεν ἀφεύκτως νὰ κτυπήσῃ καὶ ξύλο, γιὰ νὰ πιάσῃ ὁ λόγος. Ἄν δὲν εἶχε κοντὰ της πρόχειρον, δὲν ἐθαύρατο νὰ σηκωθῇ διὰ νὰ εὐρῃ. Ἐκτυποῦσεν αὐτὴ τοὺς πάγκους, τὰ τραπέζια, τὰ καθίσματα, ἠνάγκασε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰ κτυποῦν. Τὴν παραμονὴν ἦλθεν εἰς τὰς δοκιμὰς καταλυμένη, διότι εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ἐτρωγε γλυκά, τὸ ὅποιον σημαίνει πίκραν. Ἐστοιχημάτισε δὲ μὲ δύο ἴθοποιούς, ὅτι... θάποτιχῃ τὸ ἔργον, διότι εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι πάντοτε ἔχονε τὰ στοιχημάτια της, ἐπομένως θὰ ἐπετύγχανε τὸ ἔργον διὰ νὰ χάσῃ καὶ αὐτὸ!

Ἦνῃ ἡ δ. Κοτοπούλη ἔκαμην αὐτά, ἐγὼ ἔκαμην τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἐμαθα νὰ κτυπῶ μαζὶ της τὰ ξύλα καὶ τὸ εἶχα γιὰ γούρι νὰ λέγω, ὅτι τὸ ἔργον μου θὰ ἐμαξιλάρωτο.

Εἰς τὸ τέλος ὅμως τὸ ἐπίστευσα ἀληθινὰ, διότι ὅλοι οἱ εὐωνοὶ μοῦ ἐφαίνοντο κακοὶ. Τὸ πρῶτὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἡ Λουλουὶα μου ἔχυσε τὸ γάλα της πρὶν ἀκόμη τὸ δοκιμάσῃ. Μὰ τί χύσιμο; Οὔτε στάλα δὲν ἔμεινε σὲ φλυτζάνι.

— Ἀχ, αἱ γρουσουζιά! εἶπα πᾶσι, θὰ μαξιλάρωθῶ!

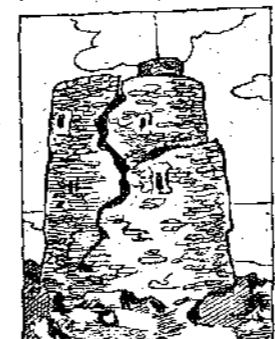
Μία φίλη μας κυρία ἔστειλε καὶ μοῦ ἐζήτησεν εἰσιτήρια διὰ νὰ εἶθῃ, εἰς τὴν πρῶτην.

— Ἀχ, εἶπα, εἶνε γρουσουζία, τὴν ξέρω! θὰ μαξιλάρωθῶ!

Ὅλα μοῦ ἐφαίνοντο, ὅλα τὰ ἐξηγουσα ὡς ἀποτυχίαν. Καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ἐπέπερα μερικὰς ἡμέρας ἀγωνιάειν καὶ δυστυχίειν...

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ δύναμις τοῦ κύματος

Ὁ κύργος αὐτός, ἐπὶ τῶν Ἀγγλικῶν ἀκτῶν, κατεσκευάσθη, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, καθ' ἡν ἐποχὴν τὴν Ἀγγλοὶ ἐφραβόντο τὴν εἰσοδὴν τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ ταίχος τοῦ κύργου αὐτοῦ ἔχει πᾶχος τριῶν μέτρων, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ κύματος ὑπῆρξε τὸσον μεγάλη, ὥστε μ' ἐν μόνον κύττημα ἔσπασε τὸν κύργον εἰς τρία. Ἡ εἰκὼν μας εἶνε πιστὴν ἀντίγραφον ἐκ φωτογραφίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἐστιάη ὑπὸ Ἐλεονώρας Α. Σκέντερ

Table with 4 columns and 3 rows of Greek letters: ΦΡΑ ΣΜΟΥ ΜΠ ΛΙ, ΜΟΥ ΤΟ ΛΟ ΛΑ, ΠΟΡ ΟΥ ΚΑ ΛΟ

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ σὺλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τέσσαρα ὀπωρικὰ, ὅπως τὰ λέγομεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.

Ἀλλοίως: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖον

Ἡ κωμῶδιά μου ἐπιτέλους ἐδόθη — ἀλλὰ δὲν ἔπεσα κανένα μαξιλάρι. Ἀπεναντίας ἡ δ. Κοτοπούλη, ἔχασε θριαμβευτικῶς τὸ στοιχημα, — τὸ ὅποιον μάστιγα ἀπὸ τὴν χάραν της ἐκλήρωσε διπλόν. Καὶ ἐκείνοι ποῦ ἤξευραν τοὺς φόβους μου διὰ τοὺς κακοὺς εὐωνόους, μοῦ ἔλεγον ὕστερα:

— Εἶδες λοιπὸν ὅτι εἶχες λάθος; τὸ γούρι τὸ ἐκαίρνες γιὰ γρουσουζιά.

Πραγματικῶς εἶχα λάθος. Ἀλλὰ τὸ λάθος μου δὲν ἦτο διὸ παραξήγησα τοὺς εὐωνόους. Ἦτο μόνον ὅτι ἐπίστευα εἰς εὐωνόους. Ἐλησημονόσα — ὅπως τὸ παθαίνουν τότε καὶ τόσοι ὅταν ἐνδιαφερόνται πολὺ διὰ κάτι — διὸ δὲν ὑπάρχουν οὔτε γούρια οὔτε γρουσουζιές, καὶ ἄφωνα τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κυριεύεται ἀπὸ τὴν προληψίαν τὴν γελίαν καὶ ἀνόητον.

Σὰς εἶπα, ὅτι πολλοὶ ἀνθρώποι ἔχουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ἀδυναμίας. Καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους, καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον λογικοὺς. Ἀλλὰ τί σημαίνει; τὸ παράλογον εἶνε πάντοτε παράλογον καὶ κανεὶς δὲν εἶνε δικαιολογημένος ὅταν παρασύρεται εἰς τοιαύτας διανοητικὰς παρεκτροπὰς. Ἀπὸ τῶρα ποῦ εἰσοθε νεοί, πρέπει νὰ συναιθίσσετ νὰ τὰς ἀποφεύγετε. Μὴ πιστεύετε εἰς εὐωνόους, εἰς γούρια, καὶ εἰς γρουσουζιές. Ὅταν χύνεται ἕνα φλυτζάνι γάλα, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν ἀπροσεξία, ποῦ δὲν ἔχει καρμὴν σήμασιαν. Αὐτὸ τὸ φλυτζάνι νὰ τὸ ἐνθυμηθῆ. Καὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἂν δὲν γίνετε, ὥστε νὰ φοβηθῆτε μαξιλάρια, εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις τῆς ζωῆς σας, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ κάμνουν τὸν ἀνθρώπον προληπτικόν, εἰμπορεῖ νὰ σὰς χρησιμεύσῃ...

Σὰς ἀσπλάσαι

ΦΑΙΔΩΝ

Σὰς ἀσπλάσαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΒΟΧΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΠΑΤΗΣΙΑ

Το τραί, αφού άφισε τας κοιμωμένας Αθήνας, γοργόν στρίβει προς την όδον Πατησίων και τρέχει, τρέχει γοργά τώχα σκορπίζον τους δυνατούς και πεταχτούς κούδουνοπούς του. Μέγαρα, περιβόλια, παράγκες, μαρμαρογλυφεία, έναλάσσονται άστράπηδόν, πεδίοδες, βουνά, δένδρα ποδ' άπλώνονται κάτω μακρυνά, όλα περνούν και χάνονται γρήγορα γρήγορα. Το τραί τρέχει, συναντά, πότε πότε κανένα άλλο ποδ' το χαίρειζεν με κούδουνομάτια, και έξω από το παράθυρό του φουσκ' θερμόν τ' όρευμα της χαχότητος.

Αφού τέλος κατέβη και πατήσω εις την έσπαρον γην των Πατησίων, παίρνω τόν δρόμον του Μενιδίου. Παρέρχομαι από τό Καφεξυδοπωλείον δ' «Ποδιόφιης», και καταβαίνω εις τό ποτάμι. Περνώ έκείνην την ώραν ένα κοπάδι κρόβατα, πατώντας προσεκτικά 'ς τόν λευκά πετόρε, με τόν σκύλλον και τόν βόσκόν του. Τι άμορφα! Το ποτάμι γλυστάει 'ς τ' άβραχια, σκορπίζον έδω κ' εκεί άφρούς, ένθ' φύλλα από τίσ πυκνοφυτευμένας καλάμιές, άκολουθούν τ' άβραχια, και οι βόσκαχοι άλλος χωμένος κάτω από την άνθημένη λιπαρά μέσα σ' έμια κορφαλά, κ' άλλος άνάμωσα 'ς τ' άβραχια καλάμια ποδ' σκαπάζουν τή σερματιά καθός καθρεπίζονται 'ς τ' άβραχια, καθόν μ' όλας τ' άβραχιας δυναμεις τους. Νομίζει κανείς πως συνδιαλέγονται, - τόσο έκπρασαιτικά ε'ς αι φωναί των.

Γυρίζω και κυττάζω όλόγυρα: ό ήλιος κατέρχεται προς την δύση του εξασηθενών η βροχίη ήμερα πληούζει προς τό τέλος της. Ηχος γλυκός άντλαλει και σκορπίζεται 'ς την βραδινή γαλήνη, από μακρυνά κούδουνομάτια προβάτων. Τά γραφικά βουνά ποδ' σταφανώνουν όλόγυρα τό τεμάχιον τό κατάσπαρτον της Αττικής, αι μακρυναι δασωμένα τοποθεσία με τ' άλευκά σιτικάκια ποδ' προβάλλον κάτω από τ' άβραχια των προάσινων φύλλον, η καταπράσινη θάλασσα των άμπελώνων, ό γλυκός ούρανός των Αθηνών χώνουν βάλσαμον μέσα εις τ' άβραχιας δυναμεις ψυχάς, και ειρηνην 'ς τό κουρασμένον πνεύμα.

Ο ήλιος έχει δύσει. Από τό άπέναντι μέρος προβάλλει χλωμό τό φεγγάρι μέσα από τούς λυγερούς κορούς των καλαμιών, ποδ' φαίνονται πως τό διασπαθίζουν. Το γλυκό φως ποδ' πέφτει λοξά 'ς τ' άβραχια, έφανταίνοντας τούς άκίνητους όγκους των δένδρων, και χύνεται κατάλευκο επάνω 'ς τ' άβραχιας δυναμεις, όλη η τοποθεσία φαίνεται σαν άνοιχτόν. Ένα άλλόκοτον άσθημα κυριαύει και περισιγγει αυτή την ώρα την καρδιά. Καί σαν φόβος και σαν άγωνία. Τι πότος δεν άκούεται πλέον, έκτός από τό έκπρασαιτικόν κόσμον των βωσκάχων και από τό ρουακικό τό κελάρωμα,

ποδ' τρέχει άνάμωσα 'ς τ' άβραχια της άκροποταμίας, κυλώντας ήσυχα τ' άβραχια του.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

Σβασιμόδ' άκαιρός πλημμυρεί την ψυχή μου 'ς τό πρώτο κύτταγμα της. Μα σαν κυττάζω πολλή ώρα τό μαύρα της θυμαίασας μάτια ποδ' κολυμπούν 'ς την άτελειώτη χλωμάδα του λευκού της προσώπου δεν βλέπω παρά την παιδικήν της άθωότητα, την άγνήν της καρδιά. Θεία άρετή βασιλεύει 'ς την μελαγχολική γλυκειά μορφή της και τ' άκλειόμενα χείλη της φαίνεται πως δεν άνοιχον ποδ' να ποδ' μεγάλες άλήθειες, λόγια γλυκά παρ' γοργιάς, άδελή η παρθενική εικόνα θά μένη πάντα μέσα 'ς την καρδιά μου ζωηρή γιά να μου θυμίζει περασμένες στιγμές εύτυχιμένες. Μου είναι προσφιλής ώστε εύτυχες στιγμές περνά, σαν την έχω μπροστά 'ς τού νοδ' μου τ' άβραχια και την θαυμάζω.

ΤΟ ΒΕΛΟΣ

— Πουλιό, γιά δέτε σας περνά, ώσαν έσας κ' έγώ πετώ! Έφάναζε τό βέλος. Κ' ένα πουλι τό άπαντά: — αμ' άλλου σηκώνεται πτερά και πέφτει εις τό τέλος. (Εκ τού γαλλικού)

Τ' ΑΣΚΗΤΑΡΙΟ

Από τ' άβραχια κινήσαμε γιά τή στάνη ποδ' στάλιζε έκείνη την άνοξη στής Γράβες. Πήραμε τό μονοπάτι ποδ' όποτε σαν νεκρωμένο ποτάμι ξαπλώνονταν στην ήσυχη πεδιάδα και πότε τρελλό κ' άποτόμο έσχιζε φιδωτά τούς βράχους. Πάνω ποδ' χίλια προβάτα, τόνα κοντά 'στο άλλο με τ' άβραχια σκυμμένα και με βαρύ άνασασμό, έμεισημερίασαν 'στο στάλο. Τά μεγάλα σκυλιά ξαπλωμένα, με κρεμασμένες τ' άβραχιας, άναπαύονταν κοντά τους. Μόλις μάς άκουσαν πετάχτηκαν όρθιά και η άλίχτησασ όσαν μουγγριτό χύθηκαν άπάνω μάς, αλλά μόλις μάς γνώρισαν έπαυσαν τάλιχτήματα και άφού μάς τριγύρισαν λίγο κουνώντας την όφρα, γύρισαν ήσυχα 'στη θέσι τους. Μπήκαμε στή γράβα και καθήταμε κοντά στον πιστικό ένθ' τ' άβραχια ποδ' κρέμονταν από πάνω, μάς χάιδευαν τό κεφάλι και τάχριοπερίστερα και τ' άβραχια ποδ' είχαν έκεί τ' άβραχιας τους, έμπαινόβγαλαν με χίλια κελάριασμα.

Ξεδιπλώνοντας τ' άβραχια. — Νά, νά μάς π' στη γράβα ποδ' μάς υποσχέθηκες και νά μάς π' στην ιστορία της, τού είπαμε. — Ας γένη, αλλά προσέξτε καλά γιατί έκεί δεν άνεβαίνει όποιος - όποιος, κ' άν πέσετε, μαύρά μου, τ' άβραχια και τ' άβραχια τ' άβραχιας. — Τόν άκολουθήσαμε με κάποιο φόβο και όταν φθάσαμε 'στο χείλος του κρηνοδ' ποδ' στο βάθος του κυλούσε τ' άβραχια ποδ' άκλειόμενα από κροινές και πλατάνια, έβγάλαμε τ' άβραχια μας και σκαρφαλώσαμε στους βράχους με προσοχή. Άνεβήκαμε έτσι κάμποσο διάστημα ως που φθάσαμε στο άνοιγμα της γράβας. — Έλάτε, μπήτε, μάς ειπε ό πιστικός. Μπήκαμε και βοηθήκαμε ο' ένα μικρό τετραγώνον δωμάτιο, άσπρισμένο μ' άσβέστη. Μπα! άμ' έδω κάποιος κάθονταν η έλαμα τού πιστικού. Αδής έβγαλε μ' έλλάβα τ' άβραχια του, έκαμε τό σταυρό του και άρχισε. — Έδω και πολλά χρόνια, όποις μάς λεγανε οι παλαιοί, μιά γυναίκα ήρθε από τό λόγγο και κατοίκησε σ' ετούτη τή γράβα. Ζούσε μοναχή της και φυλάγονταν από τούς άλλους άνθρώπους, οι περισσότεροι την έπαιναν γιά τρέλλη, ένα-δυό όμως ποδ' την κουβεντίσασαν, μολογούσαν, ποδ' δεν σάθησε 'ς όλην την πολιτεία, γυναίκα γλυκύτερη και σφώτερη απ' αυτήν. Έβρισε έτσι πολλά χρόνια ως που μιά μέρα οι πιστικοί ποδ' είχαν καιρό να δούνε τή γλυκειά γυναίκα της γράβας, άνεβήκαμε δ' άβραχια και την ήρθαν άγιασμένη. Την πήραν με προσοχή και την έδωσαν 'στο σύνορο του χωριοδ' έκεί ποδ' και σήμερα τό λέγε - από τό όνομα της χάρης της - άβραχια Μαρία. Και από τ' άβραχιας τήν είπαν άσκηταρειό.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Ο μέγας Γερμανός ποιητής Έρρίκος Χάινε διηγείτο ότι, καθός έδιάβαζε κάποτε έν άνιαρόν βιβλίον, άπεκοιμήθη' άλλ' έπειδή άνεγειρέθη ότι έξηκολούθει νά τό διαβάξη ... έξύπνησεν από πλήξιν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Είδες ποτέ σου σεϊρομ, Τοτό; — Βέβαια και είδα! — Φαντάζομαι πως θά τρεμε άπό τό φόβο σου. — Άρ' δέ; η γη έτρεμε περισσότερο από μένα. Έστ' όλη από τό Κόσμον. Ένας ζητινός έρχεται έκείως την ώραν ποδ' τό Έδγενές Ίβανίκον παίρνει τό μουρουνολάδο του. — Άχ, μαμά, λέγει, μ' άφίστε να δώσω 'ς τόν πτωχό αυτό άνθρωπο τήν κουλιά μου σήμερα; — Βατάλη από τού Δαδοναίου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 132ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΕΚΦΡΑΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Ε' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1912

1. — Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται νά λάβουν μέρος, άπειράν μ' έναι όσοι έχουν ψευδώνυμον διά τό 1912. — Εκεί πληρωμή δέ λαπών πινήνια (50) εις γραμματόσημον οι λοιποί συνδρομηται η συνδρομητριαί, και δραχμής μιάς (δρ. 1) οι άγορασταί.

2. — Έκαστος τών διαγωνιζομένων όφείλει νά στείλη από μίαν Συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων πρωτοτόπον, ίδιού τόν τίτλον, άδημοσιεύτων, αι όποιαί δέν πρέπει νά είναι ούτε ολιγώτεροι τών 10, ούτε περισσότεροι τών 15. 3. — Κάτωθεν τής τελεωτέας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά τήν λέξιν Τέλος, ό διαγωνιζόμενος όφείλει νά γράψη τήν έξη: «Διαβεβαιώνω και νά υπογράψη αυτήν με τό άλλ' όδες του όνομα: «Επί λόγω τμής διαβεβαιώ ητην «Διάπλαισιν», δι' όλας τ' άνωτέρας Πνευματικής Άσκήσεως σύνθεσας μόνος μου, κούδευμαι δ' ε'ς αυτόν άντέγραφα άλλωθεν έκ χειρογράφου η έξ έντύπου, ούτε ήκουσα (έκείτος τών Διημιδών και Άρχαίων Διηγμάτων), λεγόμεναι παρ' άλλου.

4. — Όταν η Διαπλαισιν σχηματίζεται βάσειμον ύπόνοιαν ότι μια συλλογή, (και άν άκόμη ό άποστολεύς αυτής βεβαιώη επί λόγω τμής τό έναντίον), εις άντέγραφον ήνεγχεσας άκεκτότου, είτε ύπεκταρβείσης, είτε έκουστώς παραχωρήσεις, δικαιούται νά την άποκλείση εκ τού Διαγωνισμοδ' και, άν όλην, νά αναφέρει εις τ' Αποτελέσματα τ' άβραχια τών δια τοισύτων λόγων άποκλειούστων. 5. — Ε'ς όσον δέ δημοσιεύονται - από 1ης προσηχοδ' Ιουνίου - αι έγκριθησόμενα Πνευματικά Άσκήσεις τού παρόντος Διαγωνισμοδ', δικαιούται και παρακαλείται μάλιστα έκαστος συνδρομητής: νά καταγγέλλη όσας ε'ς αυτόν ήθελε τυχόν ανακαλύψη ως προσηχοδ' ε'ς άντέγραφο δημοσιευμένον. Η καταγγελία πρέπει νά είναι άνωμένη και άποδειγμένη, νά σημειωται δηλαδή ό τίτλος της έφημερίδος η τού περιουσιοδ', ε'ς ε'ς η άντιγραφή, τό έτος, ό τόμος, η σελίς και ό αριθμός υπό τόν όποιον ε'ως δημοσιεύθη η καταγγελλομένη Άσκήσις. Αι καταγγελίαί, έξελεγγόμεναί και άποδεικνύόμεναί αληθείς, θα έγγράφονται εις τό επί τούτω βιβλίον, και κατά τήν άπονομήν των βραβείων τού Διαγωνισμοδ', όχι μόνον δέν θα λαμβάνονται υπ' όψη αι κλοπιμαία Άσκήσεις έκαστης συλλογής, αλλά και θάραμώηται ίσος αριθμός εκ των μη καταγγελλομένων.

6. — Η συλλογή πρέπει νά είναι όσα τό δυνατόν πλήρης: να περιέχη δηλαδή μίαν η δύο Άσκήσεις εκ έκαστου είδους και καθ' ην τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εις την Διαπλαισιν. Ούτως ό διαγωνιζόμενος έχει μεγαλύτεραν πιθανότητα επιτυχίας παρά εάν ήρκειτο εις όλίγα μόνον είδη Άσκήσεων. 7. — Άσκήσεις τών όποιων η λύσις άπυθείαι άδύνατος η πολύ δύσκολος, με αρχαίας λέξεις και σπάνια όνόματα, και όρθαί άν είναι, θεωρούνται ως λαθησόμεναί. 8. — ΑΙΕΝΑΝΤΙ έκαστης Άσκήσεως, εις τό περιθώριον τού τετραδίου, πρέπει νά είναι γραμμένη η λύσις της. Άσκήσεις άνευ λύσεων αποκλείονται. 9. — Όσοι εκ τών διαγωνιζομένων λησημοήσουν η παραλείψουν σκοπύμας νά σημειωθούν εις τό τετράδιον τήν ηλικίαν των, θα καταταχθούν εις τήν Άνωτέραν Τάξιν, οιασδήποτε ηλικίας και άν έχουν.

10. — Αι Άσκήσεις πρέπει νά είναι πολύ καθαρογραμμέναί και εύανάγνωστοι, εις μέγα τετράδια, (χωρίς δηλαδή να διπλώνεται τό φύλλον τού συνήθους χωρίτου γραφής). Χειρογράφα ακατάστατα, μ' άνυπόστατα, στενο-

γραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εις τό καλάθι.

11. — Αι συλλογαί, έπιγραφόμεναί «Πνευματικά Άσκήσεις» διά τόν 132ον Διαγωνισμόν, είναι δεκταί από σήμεραν μέχρι τής 30 Ιουνίου ε. ε. (Είμπορείτε νά τ' άστ' έλτε ως χειρογράφα υπό ταινίαν επί συστάσει, πληρωνότες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).

12. — Κατά τό διάστημα της Ε' Έκταρβίας τού 1912, θα δημοσιεύονται εις τήν Διαπλαισιν Άσκήσεις, κατ' έλευθερίαν έκλογήν, εκ των έγκριθησόμενων τού παρόντος Διαγωνισμοδ' άποκλειστικώς. Τόν Νοέμβριον θα δημοσιεύσονται 4 άποτελέσματα και θα προκηρυχθή ό νέος Διαγωνισμός διά τήν Ε' Έκταρβίαν τού 1912. Εν τώ μεταξύ, ούδεις θά δύναται νά στείλη Άσκήσεις προς δημοσίευσιν. Οι λοιποί όσοι είναι οι αυτοί με τούς όρους πάντων των Μεγάλων Διαγωνισμών, τούς όποιους βλέπετε εις τό Έκπαίδειον τού Οδγητοδ' ΑΠΟΒΕΒΑΣΕΙΝ (ΦΥΛ. Ιον σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΒΕΒΑΣΕΜΑΤΑ τού τρέχοντος 132ου Διαγωνισμοδ' Άσκήσεων θα δημοσιεύσονται προσεχώς. ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι έχοντες ήδη ετοιμούς Συλλογας τ' άβραχια στείλων άμείους, δια νά δημοσιεύσιν ε'ς αυτόν εις τ' άβραχια φύλλα τού Ιουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 28, όδός Ευριπίδου τήν 16ην Μαΐου 1912.

Σήμεραν δημοσιεύεται η προκήρυξις τού νέου Διαγωνισμοδ' προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων. Παρακαλώ τούς φίλους μου, πρώτάντων τούς νέους, νά την διαβάσουν με προσοχήν και νά συμμορφωθούν, δια νά μη μου άντιγραφής δημοσιευμένον. Η καταγγελία πρέπει νά είναι άνωμένη και άποδειγμένη, νά σημειωται δηλαδή ό τίτλος της έφημερίδος η τού περιουσιοδ', ε'ς ε'ς η άντιγραφή, τό έτος, ό τόμος, η σελίς και ό αριθμός υπό τόν όποιον ε'ως δημοσιεύθη η καταγγελλομένη Άσκήσις. Αι καταγγελίαί, έξελεγγόμεναί και άποδεικνύόμεναί αληθείς, θα έγγράφονται εις τό επί τούτω βιβλίον, και κατά τήν άπονομήν των βραβείων τού Διαγωνισμοδ', όχι μόνον δέν θα λαμβάνονται υπ' όψη αι κλοπιμαία Άσκήσεις έκαστης συλλογής, αλλά και θάραμώηται ίσος αριθμός εκ των μη καταγγελλομένων. 6. — Η συλλογή πρέπει νά είναι όσα τό δυνατόν πλήρης: να περιέχη δηλαδή μίαν η δύο Άσκήσεις εκ έκαστου είδους και καθ' ην τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εις την Διαπλαισιν. Ούτως ό διαγωνιζόμενος έχει μεγαλύτεραν πιθανότητα επιτυχίας παρά εάν ήρκειτο εις όλίγα μόνον είδη Άσκήσεων. 7. — Άσκήσεις τών όποιων η λύσις άπυθείαι άδύνατος η πολύ δύσκολος, με αρχαίας λέξεις και σπάνια όνόματα, και όρθαί άν είναι, θεωρούνται ως λαθησόμεναί. 8. — ΑΙΕΝΑΝΤΙ έκαστης Άσκήσεως, εις τό περιθώριον τού τετραδίου, πρέπει νά είναι γραμμένη η λύσις της. Άσκήσεις άνευ λύσεων αποκλείονται. 9. — Όσοι εκ τών διαγωνιζομένων λησημοήσουν η παραλείψουν σκοπύμας νά σημειωθούν εις τό τετράδιον τήν ηλικίαν των, θα καταταχθούν εις τήν Άνωτέραν Τάξιν, οιασδήποτε ηλικίας και άν έχουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρινοίται: «Τ' άσκήσεις» τού Αθανασίου Διάκου. — «Τά ένθη της Γαλατίας» — «Νύχτα» τού Ασιρίου της Χαραυγής. — «Στήν μελικούκα» της Γαλήνης. — «Έντυπόσεις» της Άηληκουμένης Κόρης. — Διάφορα της Ζωής, τού Περασώς, τού Βασιλιάνου. — «Ερμής και Χάρων» της Βόρας τού Κανάρη. — «Φαντάσματα» τού Ρόδου Μοσοβολήμα. — Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Τό ύψος των κούδων» (τά άπλώς πραγματοποιητικά άποκλείονται από τήν Σελίδα μας). — «Έντυπόσεις εκ έκδρομής» (όρατον, άλλα έπρεπε νά ήτο τό μου). — «Ποίημα προς τήν Διέπλαισιν» (άτεχόν). — «Άλλο άντ' άλλου» (εβμορμον, αλλά δια μεταφρασμένα άνέκδοτα δέν διαβάτω τόσον γούσον μόνον τ' άβραχια δημοσιεύονται). — «Έλτο και κλάμα» (τραγικόν και κάπως... άφρικανικόν ύπόρχον «άβραχια» ε'δω).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον έγκριθείται η άνανέσθαι, άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος σφ. η. Τά εγκρινοίματα η άνανέσθαι ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1912. Όσοι συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγρία, και όσα από κ. εις κούδων.]

Νέα ψευδώνυμα: Μελαγχολική Καρδιά, κ. (Μ.). — Αστέρη της Χαραυγής, κ. (Γ. Κ.). Ονειρομυθή Έλλάς, κ. Νέα Έλλάς, κ. (Α. Δ.). Αμασής τού Βουκεφάλου, κ. (Κ. Α.). Αθηναίος Ιαπότης, κ. (Α. Β.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ούδέν μιν π' όποιον δημοσιεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τού άντιμίου ός ε'δω: Διά τ' άβραχιας τ' άβραχιας προσηχοδ' έκαστου φύλλον λεπτά 25, δια τ' άβραχια έκαστου φύλλον, δέ λεπτά 4 λέξεις. — Προτείνομεν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια τό έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον επί της ισχύον δια τό έτος τούτο. Προτήσας με όνόματα, η με ψευδώνυμα καταγγεμένα, δέν δημοσιεύονται. — Ο άνέως παρασθένος αριθμός σημεϊώνει τόσά τετράδια δέν άνταπεδώσειν εις όλοι τ' άβραχιας.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούμεν νάνταλλάξουν ό Στέφανος Έλαίος (0) με Βασιάν τού Κανάρη, Αθανάσιον Διάκον, Αφροδίτην των Μεδίκων - η Σοφία Άβρα (0) με Έργονον Αύτοκράτορος, Άγι Σβώος, Ρόδου Μοσοβολήμα. — η Ονειρομυθή Έλλάς (0) με Άγκυραν της Έδνησας, Κραυγήν Νίκης, Γορμόν, Σουλβαν. — τό Γλυκοχάραμα (0) με Κέμα, Δωδαεναίον, Έλληνον Αϊόθημα.

Η Διαπλαισιν άπ' άβραχιας τούς φίλους της: Ένα Χωστόν (Έλλάς κ' εύχαριστώ) με Έλθον λοιπόν! και ήμεις αυτό παρακαλούμεν. Τραλλιανόν (έχτη, ό περι ε'δω έρωτ' δέν είναι συνδρομητής: γράφι μου αγνώστου τούρα ποδ' ήσυχίας). Σημείον τού Αβέρωφ (και λογαριασμόν σου έστειλα και όπάντησιν) Άύραν τού Ορφώος (πως δέν είδες άπάντησιν εις τό Ψον); Σπυριών Άύραν (προσπάθησε λοιπόν νά τό κατορθώσης: και γιά μένα θα είναι χαρά) Στρατοδότησιν Χιον (βραδύον και τετράδια έστειλα) Σανθήν Έλληίδα (δέν είστε άδικη: αυτά τα διεσβήσε κ' άλλης) άδημοσιεύτα μόνον έκαστοτάδες) Γαλατίας (ό κ. Π. σου άπήνησεν υδατιζέως) Δοδαομένην Γαλαζόλευκον (σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) Άναν Α. Σηλ. (δέν δημοσιεύω η: όβλήματα επί πληρωμοδ') Αμασής τού Βουκεφάλου (τό Δελτίον έγγράφης είναι δι' ένα μόνον: τ' άβραχιας δέκαται όλων των Άσκήσεων) Γλυκοχάραμα. Έλλάδα (έστειλα ναί, η Ρεζεντά σου όφείλει τετράδιον και βραβείον: δέ σου στείλη) Περασώς (δέν παύεται, άν είναι όρατον) δημοσιεύεται τού χρόνου). Υψώνη Στοιχόν (όρασία η περι-

γραφῆς τῆς ἐκδρομῆς.) Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου (ἀπεριόριστος ὡς ἀνέκδοτον γνωστὸν, πῶς τὸ ἐξημεροῦσα καὶ ἄλλοτε) Ἑλληρικὴν Κασδίαν (ἑλαβ. π. εὐχαριστῶ μὴ ἀνησυχῆς, ἐγκρίτως ἐθαύμαζον.) Ἀθηναίων Ἰπποσύνη (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰπποσύνην καὶ χάρις διὰ τὴν συμμετοχὴν.) Γενναῖο Ἑλληνοπόλο (ἑλαβ. εὐχαριστῶ) Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπᾶθουμα.) Κραυγὴν Νόως (ὁ κ. Π. σὺ ἀπύνητην ἰδιαίτερως) Θεὰν Ἑλλάδα (ἔσται.) Ἐθνικὸν Παιῖνα (ἔσται.) εἶπα, ὅτι εἰς τὴν β' προγραμματικὴν ἐκλογὴν θὰ ψηφισθοῦν τὰ ψευδώνυμα μόνον τῆς β' τριμηνίας, καὶ ὅσα ἐκ τῶν μὴ ἐπιτυχόντων τῆς α' ἀνανεωθῶν μέχρι τέλους Μαΐου.) Χιαβάθων (ἑλαβ. εὐχαριστῶ) τὸ 17ον φύλλον ἐταξίδευσεν μαζί με τόν Ἱταλικόν εἰς τὰ βᾶθρα τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔσται ἐκ νέου πρὸς ὄλους τοὺς ἐν Ἀμερικῇ φίλους μου. Ἐσθὴν Ἑλληνοπούλαν (ἔχει καλῶς) Ἀρβὴ Σανθούλαν (ἐπιτρέπεται παρασιτῶς τὸν Ἑλληνοπούλαν καὶ περιμένω.) Ἑλληρικὸν Ἠεῶδες (ἡ Ὑμνωσις ἀκριβῆς γενικὴν στατιστικὴν στέλλε μου εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους) ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς γίνεται ὀκτώ χρονία ψευδώνυμα δὲν μαρτυροῦν εἰς τὰ ἄλλα σὺ ἀπαντᾷς ναί.) Κάμρον (ὅλα ἐλήφθησαν βραβεῖον καὶ λυσόχαρτον ἔσται.) Δάφνης Στέφανον, Ἀθανάσιον Διάκων, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 16ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 182ος Διαγωνισμὸς Ἀσέων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Δι' ἄσους δοῦναι μέχρι τῆς 28ης Ἰουλίου)

243. Λεξιγράφος

Προσθετῶ ἓνα γράμμα εἰς ἕξον τι κοινόν. Καὶ κράτος τῆς Εὐρώπης Σοῦ κάμνον ἐπὶ λεπτόν.

Ἐσθὴν ἐπὶ τῆς Ἀγνώστου

244. Μεταγραμματισμὸς

Ἐνός ζωὸν διουλάθου Ἀν' ἀλλόθεν τὸν λαμόν, Τὴν κρατεροῦσαν θὰ κάμης Κράτους ἐκ τῶν μακρινῶν.

Ἐσθὴν ἐπὶ τῆς Ἀσκήσεως τῆς Μιλήτου.

245. Αἴνιγμα

Μόνον, μὲρῶν Σε γλάστρα πάνω Διπλὸ, ἀφίξω, Κύματα πάνω.

Ἐσθὴν ἐπὶ τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλῆα

246. Πυγμαῖς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἕξον.
 * + * = Πέθεσις.
 ** + ** = Ὅπλον ἀμυντικόν.
 *** + *** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
 **** + **** = Πηγὴν.

Ἐσθὴν ἐπὶ τῆς Συριακῆς Αἰθρας

247. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Διδάσκαλος: — Τί μέρες λόγου εἶνε ὁ... ;
 Μαθητῆς: — Ἐπίθετος τριγενῆς καὶ τρικατάληκτον.

Διδάσκαλος: — Μὰ καὶ καὶ πῶς κάμνον τὰ τρία γένη;
 Μαθητῆς: — Ὁ... ἡ... τὸ...

Διδάσκαλος: — Μὰ τί λές! Τὸ ἀρσενικόν εἶνε οὐράνιον, τὸ θηλυκὸν γῆρας καὶ τὸ οὐδέτερον ἀρχαία πόλις!

Ἐσθὴν ἐπὶ τῆς Ὑμνῆς Στοργῆς

248. Ποιητικὴ Συλλαβικὴ Ἀκροσυχῆς

Ἡ ἀρχικὴ συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆ, ἀπατελοῦν μεγάλην ὀροσειάν:

1, Πλάνητης; 2, Ὅρος διάστημα ἐκ τῆς Γραφῆς; 3, Ὄνομα Ρωμαίας γυναίκος; 4, Κράτος τῆς Βυζαντίας.

249. Φωνηεντολόπον

φ λ ς - δ κ μ ζ
 Ἐσθὴν ἐπὶ τῆς Ζαφίρης
 250. Γεῖφρος
 τοὺς Μ Μ τοὺς
 τοὺς πέρ Μ τοὺς Τύχη, Τύχη, σ.
 τοὺς Μ Μ τοὺς
 τοὺς Μ Μ τοὺς
 Ἐσθὴν ἐπὶ τῆς Νέμε

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19
 179. Ὀμηρος (ὁ, μῆρος.) — 180. Λεξικόν-Μεξικόν. — 181. Ἄβελ-Ἐβελ.
 182. ΚΑΝΤΙΟΣ 183. ΙΟΥΔΑΝΗΣ
 ΣΕΡΙΦΟΣ [εἰνός, ρυθόν, Λα-
 ΜΑΡΟΚΟΝ νία, Ἄργος, νίσι,
 ΗΡΑΚΛΕΣ Ἡσαίος, Σαζοδη-
 ΒΡΥΣΗΙΣ νια.] — 184. Μι-
 ΑΡΟΤΡΟΝ οὐδὸς ἀρείης ἔλαι-
 ΑΜΟΡΓΟΣ νος (μ-ισθ-ος-αρ-ε-
 -της-ε-παν-ος.) — 185. ΑΛΗΚΤΩ (Ἀρχῆς,
 Λέων, Ἰσραήλ, Κόρινθος, Τίβερις, Ὀρίων.)
 — 186. Νενίκηχά σε, Σολομῶν. — 187. Τὰ μυστήρια ἐν' ἐπί. (Τὰ μ' εἰς τι-ροῦ ἐν' ἐπί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις με' ἀπλᾶ στοιχεία τῶν 3 στοιχείων λέπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμῶν μας λέπτὰ 6 μόνον με' κατὰ στοιχεῖα τὸ διακρίνον, καὶ με' κερφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσων 15. Ὁ καὶ ἐστὶς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με' κεφαλαία ἢ παγκρα ἢ ἀπλᾶ στοιχεία τῶν 3 στοιχείων, ὑπολογίζεται ὡς 65 λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ ἀνορθωθῆναι ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελλοῦ δὲν δημοσιεύονται.

Ποῖος, φίλος μου, δὲν ἔχει ἀκούσει τὸν Ἰακουσμένον Γέροντὸν τῶν Μωσῶν; Καὶ ποῖος λοιπὸν δὲν θὰ τὸν φηρίσῃ; Πιστεύω ναεῖς! Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.
 Γέροντος τοῦ Μωσῶ (1Β', 113)

Παρακαλῶ τοὺς πολυπληθεῖς φίλους μου, ἵνα εἰς τὸ προσεχές Δημοφθίσμα τῆς Β' τριμηνίας ψηφίσαι καὶ τὴν ἀλεψὴν μου «Νέα Ἑλλάς» καὶ θὰ με' ὑποχρεώσασαι.
 Μετ' εὐχαριστιῶν
 Ὁ φίλος σας
 Δάφνης Στέφανος (1Β', 114)

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
 Ὑπὸ τὸ ἄνω ἰδανικόν ψευδώνυμον, κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ψευδώνυμων, παρακαλῶ δὲ πάντας τοὺς καλαισθητοὺς ψηφοφόρους ὅπως τιμῶσαι καὶ ἐμὲ διὰ τῆς λεπτῆς τῶν ψήφου. (1Β', 115)

ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
 Ἠλὸς ὅτι ἤλλαξεν ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ.
 Θεὰ Ἑλπίς (1Β', 117)

Ὁραία μ' ἐγελάσασαι. Ἐδῶς ζουρλοπρέα! Ἦτανε πρωταεργεῖα καὶ γ' αὐτὸ σὰς συγχαρῶ. Μὰ σὰς λέω πῶς τοῦ χρόνου θὰ γὰ σὰς γελᾶσω γὰ. — Γαλάτεια. (1Β', 119)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσαν εἰς τὴν σελ. 217)

ΑΘΗΝΑΙ: Μαρίνα Γ. Βλαδιμήρου, Ζωελίνα Φλασιό, Νήσα Γιαννάδου.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δηρ. Παπανικολάου, Γ. Ν. Αιγιαλείδης, Ἰωσ. Ν. Αιγιαλείδης, Γ. Ν. Βαμβακούρης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δηρ. Χ. Χριστοδούλου.
 ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ: Ἰωάν. Α. Γούλας.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Α. Μέσας.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τ. Α. Σηλωβρίδης.
 ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμώνη, Γιάν. Β. Παπανικολάου, Τούλα Παπαχρονιοπούλου, Ἰωάν. Σ. Βασιλείου.
 ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Στεφ. Α. Καρόσης, Β. Ἠλ. Τράμπας.
 ΥΔΡΑΣ: Νίτσα Α. Πλωτόη.
 ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀθαν. Γ. Καρόσης, Ζένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μερσὴν Μῆνη, Εδφοροῦνη Μῆνη, Ναταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Π. Καρανίτη.
 ΣΑΜΟΥ: Νίκος Γιοκαρίτης Χριστ. Γ. Καραθανάσης, Μανώλης Κίσινας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν ἐφερόντων ὁδὸν τὴν λύσαν τὰ ὄνματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφᾶθη ὁ ἐν Βόλῳ ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ὁ ὁποῖος ἐνεργεσθὴν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου. Πλεονάζουσι δρ. 0,20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων. Οἱ ἀποσταλλάντες ἔθεν δεκαλέπτου τὴν λύσαν δὲν ἀφῆρονται, ὅσες οἱ ἀποσταλλάντες κεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. Γραμματόσημον ὀδωμικὸν 10 παρα τοῦ ὄνματος ἀπὸ 1ης Ἰουλίου. 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικὰ, μαθητικὰ καὶ ἱστορῖα, ἐκδοθέντα ἐπὶ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.
 Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
 Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
 Δέσμονα μικρῶν μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15
 Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
 Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
 Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—
 Ἡ Μαργουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
 Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.
 Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
 Παιδικὸν Ἀλόγοι (Κουτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
 Παιδικὸν Ὁδοῦν (Σενοπούλου) φρ. 2, γυναικῶν φρ. 3,50.
 Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομ.βιβλ.) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσὸδετὰ τὰ 3 ὄμοῦ, φρ. 2,50.
 Πρῶτα ὁ Νίλου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
 Ὁ Πυρετὸς ἀπὸ τῆς (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
 Ὑπερ Παιρτίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
 Ὁ Φῶτης, Ἐμμετρον Διήγημα ἐπὶ Χρ. Σαμπερτίδου, φρ. 0,60.